

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene between a man and a woman in a formal setting. The man is wearing a dark suit and tie, and the woman is wearing a dark, strapless dress. They are standing in front of a fountain and a building with arches. The man is looking at the woman, and she has her hand on his shoulder.

Caitlin Crewsová
V náruči
temného prince

CAITLIN CREWSOVÁ

V NÁRUČI TEMNÉHO
PRINCE

PŘEKLAD

NIKOLA SOBOTOVÁ

Milá čtenářko,

v nejkratším měsíci roku budete mít možnost „svázat volné konce“ příběhů. Hned čtyři z šesti románů, které si budete moci přečíst, totiž uzavírají (aspoň prozatím!) osudy hrdinů, o nichž jste si již mohla v mých knihách číst v minulých měsících, ba i letech!

V Romanci na Dunaji od Michelle Smartové se objevují stejní hrdinové jako v knize nazvané Zlatý střevíček, která vyšla v říjnu minulého roku.

Příběh pojmenovaný Stalo se při zásnubách, který napsala Abby Greenová, navazuje na povídku Všechny vůně Madridu, jež vyšla minulý měsíc.

V květnu a v srpnu minulého roku jste se ve vyprávěních Pippy Roscoeové (Dvě noci v Buenos Aires a Tajemství irské krásy) mohla dozvědět něco o trojici majitelů dostihové stáje Winners' Circle. Její příběh je tento měsíc završen knihou s názvem Jezdec dává šachmat. A aby toho nebylo málo, zmínění jsou zde i hrdinové knihy Královnou podruhé, která vyšla v listopadu 2019.

A konečně Vášnivá řecká noc (snad Vás v těch chladných nocích únorových aspoň trochu zahřeje) od Caitlin Crewsové završuje osudy hrdinů z knih Benátský aristokrat z října minulého roku a Dívka v červeném, s níž jste se do temného lesa mohla vypravit minulý měsíc...

Že už jste na všechny ty příběhy pozapomněla a musíte si je napřed připomenout? Tak honem do toho! Únor je přece na čtení ideální měsíc.

Tak ať se Vám dobře čte!

*S láskou
Váš Harlequin*

Caitlin Crewsová

**V NÁRUČI TEMNÉHO
PRINCE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Two Royal Secrets

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Nikola Sobotová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5675-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5676-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5677-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Jediné, na čem záleží, je linie!“ řekl korunnímu princovi Aresovi jeho temný, děsivý otec, když mu bylo asi pět let.

V tom věku neměl vůbec ponětí, co tím otec myslel. V pěti letech ho nejvíce zajímalo, kolik času mohl strávit běháním po zámeckém parku mimo dohled chůvy, která se z něho pokoušela vychovávat džentlmena.

Ale už v tomto věku moc dobře věděl, že je lepší o otci nepochybovat.

Král měl vždy pravdu. A pokud ne, chybu jste udělali vy.

V deseti letech už princ Ares chápal, o jaké linii otec mluvil, a byl unavený z neustálých řečí o své krvi.

Byla to přece jenom krev. Nikoho nezajímalo, když si odřel koleno, ale musel poslouchat přednášky o jejím *smyslu*. A její vážnosti, důstojnosti a důležitosti.

Stále to byla stejná krev jako v každém škrábnutí, které si přivodil, když dělal neplechy v paláci. Neplechy, které mohly za šediny jeho staré chůvy, jak mu s oblibou říkala.

„Na tobě nezáleží. Jsi pouhým článkem vznešeného řetězce. Nic víc!“ kázal otec během předem naplánovaných setkání.

Král házel karafami s brandy do všech směrů a ve svých soukromých komnatách se uměl vytočit doběla. Nikoho samozřejmě nezajímalo, že Ares tato setkání nesnáší.

Ares byl opakovaně poučován, aby se vůbec nehýbal, když otec zuřil. Měl sedět rovně s odvrácenými očima, nešit sebou a nereagovat. Pro desetiletého kluka to byla muka.

„Má rád pohybuující se terč, dítě,“ říkala mu matka zlomeným hlasem, ale s laskavými očima. „Musíš se naučit sedět rovně a nedávat najevo žádné emoce,“ poučovala ho.

„Co by se stalo, kdybych já hodil něco o zeď?“

„To, prosím, nedělej, Aresi,“ odvětila královna se smutným úsměvem.

Ares to tedy začal brát jako hru. Předstíral, že je socha. Taková, jakou mu jednou vyrobí, aby zdobila královskou galerii ve Velkém sále Severního paláce. Vytesaná z mramoru, zdobená zlatem a s pamětní deskou, kde bude napsáno vše, čeho v životě dosáhl.

„Náš rod třímá atilijskou korunu už po staletí,“ hřímal otec a Ares si v duchu říkal, že je z kamene. „Teď to máš v rukou ty, slaboch, o kterém se mi nechce věřit, že vzešel ze mě.“

„Jsem celý z kamene,“ opakoval se Ares s očima upřenými na moře venku.

V době, kdy se z Arese stal teenager, už dokázal v otcově přítomnosti sedět naprosto nehnutě. Ale také byl přesvědčen, že v sobě nemá ani kapku královvy krve. Nenáviděl ho natolik, že nesnesl představu, že by s ním byl jakkoli příbuzný.

„Nevyslovuj to nahlas,“ řekla mu matka vážně a dívala se na něho vyčerpanými očima. „Nikdy nesmíš

nikomu zavdat příčinu, aby pochyboval o tvém původu. Slib mi to.“

A Ares jí to samozřejmě slíbil. Pro matku by udělal cokoliv.

Nicméně někdy neměl korunní princ náladu hrát si na sochu. Někdy zíral na otce tak drze, jak jen to dokázal. Beze slov vyzýval stárnoucího shrbeného krále, aby hodil něco po něm, a ne po kamenných zdech, jak to dělával obvykle.

„Nejsi pro mě ničím jiným než zklamáním,“ hřímal král při každém jejich setkání, která naštěstí probíhala pouze několikrát do roka, jelikož Ares navštěvoval internátní školy po celé Evropě. „Proč jen já musím mít tak slabého a drzého dědice?“

Ares se přirozeně chtěl vyrovnat otcovým předpokladům, a proto si užíval život. Bezhlavě, nedbale a důkladně.

Evropa byla jeho hřištěm. Na všech elitních školách, ze kterých ho nakonec vyhodili, si našel kamarády, kteří byli stejně znuďení a bohatí jako on. Společně se poflakovali po celém kontinentu, v Alpách, na plážích a zpět. Návštěvy vyhlášených berlínských nočních klubů se střídaly s večírky na luxusních jachtách ve Středozezemním moři.

„Teď už jsi muž,“ oznámil mu otec kysele, když oslavil jednadvacáté narozeniny. „Tedy alespoň podle kalendáře.“

Jednadvacet let byl podle zákona věk, kdy se dědic oficiálně stával korunním princem ostrovního království.

Posedlost pokrevní linií Ares pokládal za absurdní nyní ještě více, než když měl pět let. Zábava a společenský život ho momentálně zajímaly mnohem víc. Navíc teď už měl přístup k vlastnímu rozsáhlému

majetku, takže měl volné ruce k dalším novým hloupostem.

„Otče, neměj strach, nemám v plánu tě šokovat o nic méně než doteď, když jsem nyní tvůj oficiální dědic,“ prohlásil Ares po slavnostní ceremonii.

„Rozséváš své sémě tak dlouho, že bys pokryl celou planetu už dvakrát,“ odvětil mu otec se zavrčením.

Ares mu neodporoval, nestálo mu to za to. Byla by to lež a nechtěl být stejný pokrytec jako otec. Král Damascus byl totiž sám nechvalně proslavený rozséváním vlastního sémě a na rozdíl od Arese byl od narození zaslíben jeho matce.

Byl to další z důvodů, proč otce nenáviděl.

„Říkáš, jako by to bylo něco špatného,“ opáčil princ. V otcových soukromých komnatách už dávno přestal zachovávat dekorum.

Jak mu všichni připomínali, byl nyní dospělým mužem. Dědicem trůnu, od kterého se očekávalo, že bude vykonávat povinnosti jménem koruny, jež mu bude jednoho dne posazena na hlavu. Stál u okna a pozoroval kopce svažující se k průzračnému modrému moři.

Toto pro něj bude navždy Atilie. Šepotání vln Jónského moře a vánek přinášející jemnou sladkou vůni květin.

A ne král s tendencí rozbíjet, cokoli mu přišlo pod ruku a pod jakoukoliv záminkou.

„Je na čase, aby ses oženil,“ řekl otec.

Ares se na něj se smíchem otočil. A rozesmál se ještě víc, když viděl, že to král myslí vážně.

„Opravdu si nemyslíš, že jsem svolný k něčemu takovému? Nestrávím svá nejlepší léta podle tvého.“

„Přesto musíš,“ byla otcova reakce.

Aresova reakce byla nejprudší, jakou si vůči otci a králi kdy dovolil.

„Nemám v plánu se ženit.“

Otec rozbil karafu z osmnáctého století. Rozletěla se na kousíčky kousek od Arese. Princ se nepohnul ani o píd, jen se upřeně díval na starého krále.

Ale Ares cítil, že se něco zlomilo v něm. Nešlo o střepy drahého křišťálu, které dopadly na korunovační klenoty. Nebyla to ani otcova výbušná povaha, která ho už nechávala klidným. Ovlivnila ho celá ta show. Titul, země, pokrevní linie. To vše pro otce znamenalo víc než vlastní syn. Nevychovali ho rodiče, ale zástup služebných a sloužících, kteří ho posílali před otce pouze velmi zřídka a jen když si byli jistí, že bude hodný. Nebo alespoň přiměřeně hodný.

Ares si nemohl pomoci, ale raději by vůbec nebyl princem. To už sice nemohl ovlivnit, ale nemusel se podílet na pokračování pokrevních hloupostí. O manželský život neměl vůbec zájem. Vůbec.

Také byl zcela proti tomu, aby měl děti.

Byl přesvědčen, že posedlost pokrevní linií a korunou udělala z otce monstrem, kterým byl zejména pro svého syna. Vůči matce byl král chladný, ale byl to Ares, který byl svědkem rozbitých karaf a zuřivosti.

Zuřivosti, kterou Ares nechtěl nikdy přenést na své děti.

„Neměl bys otce tolik vytáčet,“ řekla mu matka, když mu bylo dvacet šest let a vrátil se z další debaty o potenciální svatbě s otcem. „Měli bychom začít dovažet karafy z Jižního paláce.“

Atilie byla starověké ostrovní království v Jónském moři. Severní ostrov byl obchodním a vládním centrem království. Palác zde ležící byl hlavním

sídlem královské rodiny. Naopak palác na nejjižnějším ostrově byl symbolem odpočinku ne práce. Sem králové jezdili, když si potřebovali odpočinout od břemena vládnutí.

I přesto, že Ares neplánoval ono břemeno někdy převzít, preferoval Jižní ostrov. Nabíral zde síly po dlouhých státních návštěvách, než ho opět otec povolal, jelikož očividně už byl zase čas na další nepříjemnou diskusi o Aresovi a pokrevní linii.

„Nemůžu ovlivnit, co ho zase vytočí,“ odpověděl Ares suše. „Pokud bych mohl, tak by posledních šestadvacet let proběhlo úplně jinak. A určitě by tu zbylo mnohem více věcí, které se dají rozbít.“

Matka se na něj usmála, něžně a smutně, jako to dělala vždy. Ares předpokládal, že se trápí, protože ho nedokázala ochránit před otcem. Nezařídila, aby s ním jednal král s takovým nezájmem jako s ní.

„Nebylo by špatné, kdybys začal přemýšlet o budoucnosti a třeba i o dětech.“

„Není to nic pro mě,“ řekl jí. Když se díval na matčinu ztrhanou tvář, tak o tom byl čím dál více přesvědčen.

„Nepůsobíš zrovna jako dobrá reklama na manželský život a na to, co musí žena snést, aby byla královnou naší země. Nejsem přesvědčený, že chci, abych někdo zažíval co ty.“

Aby byl úplně upřímný, Ares si užíval život. Měl sice vlastní komnaty v Saracénském domě, který se nacházel v palácovém komplexu na Severním ostrově, ale téměř zde nepobýval. Raději měl energický Berlín, rušný Londýn a pulzující chaos New Yorku.

Vlastně jakékoli místo, kde nebyl otec.

Kromě toho Ares ještě nepotkal ženu, se kterou bych chtěl strávit více než jednu noc. A ne tak roky

plné okázalosti, tradic, ceremonií a posedlosti pokrevní linií. Pochyboval, že existuje žena, která by ho dokázala přesvědčit o opaku.

Ne že by mu to chybělo.

„Vidím, jak se na mě díváš,“ pokárala ho matka. Seděla na lenošce – vznešeně a elegantně – ve své oblíbené komnatě jako vždy zalité slunečním svitem.

„Nejsem ještě tak stará, abych si nepamatovala mladické vzrušení.“

„Doufám, že se mi nechystáš svěřit s detaily svého vzrušujícího mládí,“ odvětil Ares. „Zejména když vím, že jsi většinu strávila v klášteře.“

Arese potěšilo, když se královna tajemně usmála. Líbilo se mu pomyšlení, že může matka vzpomínat i na jiné věci než jen na ledový chlad královského manželství.

„Tvá žena musí být stejného původu,“ zašeptala. „Jednou budeš králem. Je jedno, jaké tvé manželství bude nebo co mezi sebou budete mít, tvá manželka musí být bez poskvrny. A stejně tak tvé dítě. Chápeš, co ti teď říkám?“

Chápal. Ale rozumět neznamená uposlechnout.

„Proto se musím vyhýbat manželství, jak jen to bude možné. To ti můžu slíbit,“ usmál se Ares zeširoka.

Matka náhle zemřela, když mu bylo něco přes třicet na agresivní rakovinu, kterou pokládala za obyčejnou chřipku. Ares stále ještě truchlil, když ho otec několik měsíců po pohřbu zavolal zpět na Severní ostrov.

„Musíš vědět, že posledním přáním tvé matky bylo, aby ses oženil,“ zavrčel král s křišťálovou sklenicí pevně v ruce. „Pokračování pokrevní linie je tvou povinností, Aresi. Musíš si konečně přestat hrát.“

Ale Arese to nepřesvědčilo. Co víc, nesnášel řeči o pokrevní linii ještě víc. Nemyslel si, že je to vůbec možné.

Matka mu zanechala všechny své dokumenty a písemnosti, mezi nimiž byly i deníky, které si vedla od dětství. Během zármutku Ares všechny přečetl, jako by doufal, že si tak uchová všechny vzpomínky na ni. Chtěl ji opět cítit vedle sebe.

Místo toho se dozvěděl pravdu o rodičích. Respektive o otci a královském manželství. Po Aresově narození se pokoušeli o další dítě, ale bylo jim řečeno, že je nepravděpodobné, aby královna opět otěhotněla. Král nezaváhal a otevřeně se začal chvástat zástupy milenek.

Všechny ty ženy na královském dvoře, které se mazlily s Aresem, když byl dítě. A také ty dámy, se kterými měl zakázáno mluvit osamotě. Jak bylo možné, že nevěděl, co jsou zač?

Otec zlomil matce srdce.

A lámal ji ho zas a znovu s každou další ženou v posteli.

Ares neměl nikdy otce v lásce, ale toto zjištění jeho averzi ještě posílilo. Nenáviděl ho z hloubi srdce.

„Bez mrknutí oka jsi matku podváděl a teď máš odvalu mluvit o jejích přáních? Jak se opovažuješ?“ řekl otci se zařatými pěstmi a jen čekal na záminky, proč je použít.

Král obrátil oči v sloup a opáčil: „Už mám dost tvého rozmazlování a odmítání toho, co se od tebe očekává.“

„Pokud ti tolik moc jde o pokrevní linii, proč se o to nepostaráš sám?“ zeptal se ho. „Vypadá, že dispozice pro to máš. Nebudu za tebe dělat špinavou práci. Je ti to jasné?“

Otec se ušklíbl. „Proč mě to vůbec nepřekvapuje? Jednou slaboch, vždycky slaboch. Dokonce jsi ochotný vzdát se trůnu.“

Ale Ares to tak nevnímal. Jak se může vzdát něčeho, po čem nikdy netoužil. Pouze bojoval za svobodu svou a všech potenciálních dětí, které by kdy mohl mít. Chtěl zajistit, že jeho dítě nebude vyrůstat v tomto studeném a chladném paláci.

A odmítal se k jakékoli ženě chovat jako jeho otec k matce.

Otec se znovu brzy znovu oženil. Vzal si ženu mladší než Ares, který způsobil skandál, protože se svatby nezúčastnil.

Způsobilo to poprask. Královští rádci byli v rozpacích. „Královský trůn byl pošpiněn!“ vykřikl nejstarší rádce, sir Bartoloměj, který vážil cestu až do New Yorku, aby změnil Aresův názor. „V království to vše. Král jmenoval milenku královnou a tvrdí, že všichni potomci vzeší z jejich vztahu převezmou vaše místo na trůnu. Vaše Výsosti, to nemůžete připustit!“

„Jak bych tomu mohl zabránit?“ zeptal se Ares.

Atilie byla vzdálená přes celou planetu. Princ se věnoval královským povinnostem, vedl charitu věnovanou matčině památce a stále si užíval života. Bulvár ho zbožňoval a procházely mu i přešlapy omlouvané jeho mládím. Otce naopak nesnášel.

Ares se neplánoval podvolit otci. Nezajímal se o nic, co se odehrávalo na královském dvoře.

„Musíte se vrátit,“ vykřikl sir Bartoloměj v hotelovém střešním apartmá, které Ares pokládal za svůj domov na Manhattanu. „Musíte se oženit a konečně mít rodinu. Lid vašeho otce toleruje pouze proto, že král o vás mluví jako o floutkovi. Kdybyste se vrátil a nabídl lidem lepší budoucnost...“

„Nejsem král, kterého hledáte,“ odvětil prince tiše ale rozhodně. Starší muž zbledl.

„Nikdy nebudu králem. Nebudu pokračovat v pokřivené, pošpiněné pokrevní linii. Pokud chce otec ublížit dalším nevinným dětem, nemůžu jim nabídnout nic jiného než soucit.“

Po rádcově odchodu si Ares vzpomněl na matku, stále na ni často myslel. Dal by vše za její radu. Za smutný úsměv a něžné pohlazení. Za mírný humor, kterého byl svědkem jenom on.

„Musíš se oženit,“ slyšel její hlas, jako by seděla před ním – elegantní a laskává.

Chyběla mu, vždycky bude.

Ale stále odmítal kráčet v jejich či otcových stopách.

To by raději zemřel.

Telefon mu zavibroval pozvánkou na další z mnoha večírků, které navštěvoval, aby se cítil jako obyčejný člověk a ne jako dědic bolesti a jedu. Když se ale podíval do zrcadla, viděl tam otce a ne matku, což bylo poznání, které nenáviděl.

Ares se narovnal, tak jak to měla matka ráda. Říkával si, že by měla radost, kdyby ho náhodou mohla vidět. Často si představoval, že ho pozoruje.

Poté vykročil do manhattanské noci.